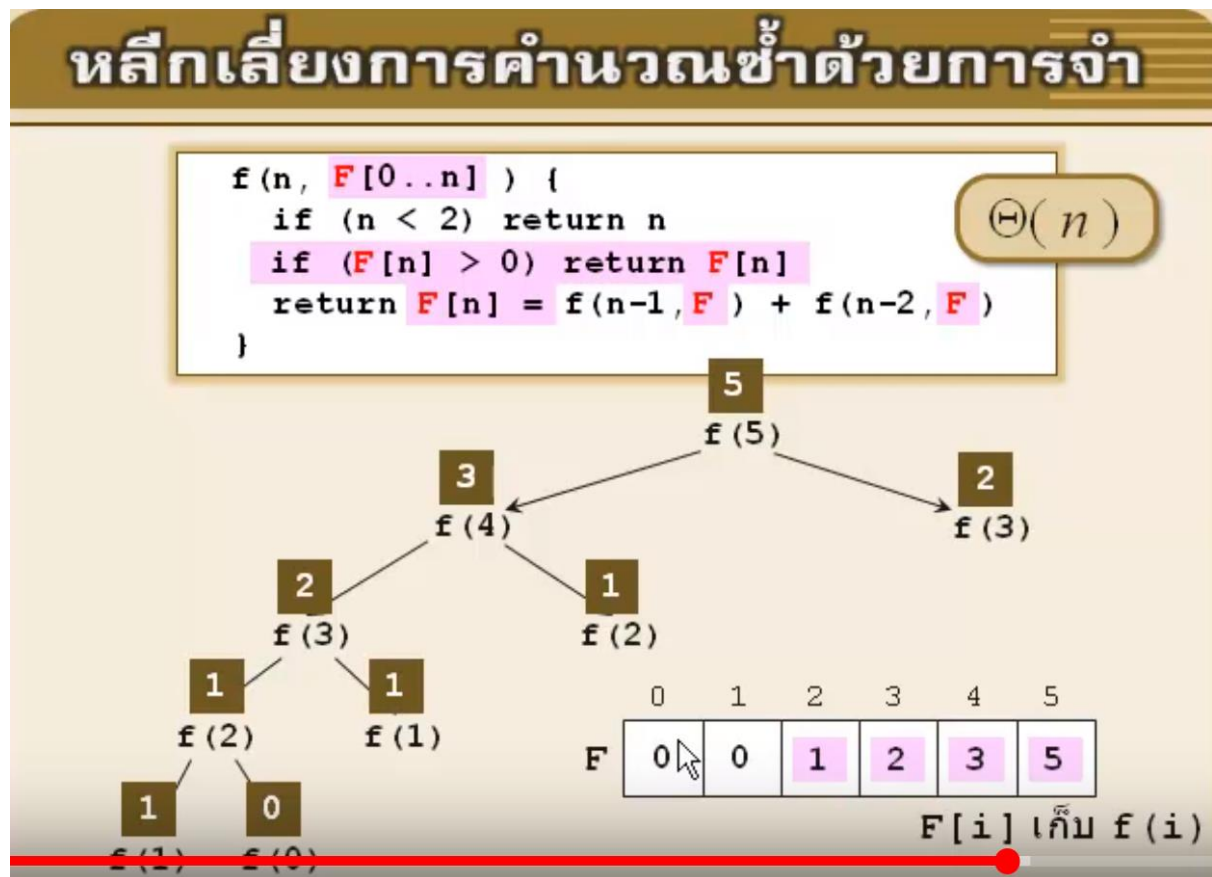

Dynamic programming

กำหนดการพลวัต

Dynamic programming หรือ การกำหนดการเชิงพลวัต (==) เป็นรูปแบบของการเขียนโปรแกรมแบบหนึ่งที่จุดสำคัญจะอยู่ที่การตัดส่วนที่ซ้ำซ้อน (overlap) ออกไป (ว้าววว) ทำให้ประสิทธิภาพของโปรแกรมดีขึ้นแบบทันตาเห็น (ะ อ่าๆๆๆ)

ลักษณะของการเขียนมันจะดูคล้ายกับการตัดสิ่งที่ไม่จำเป็นต้องคิดออก หรือไม่ก็รวมสิ่งที่คิดเหมือนกันเข้าไว้ด้วยกันอะคับ พุดแบบนี้อาจจะไม่เข้าใจ =w= ลองดูตัวอย่างเลยดีกว่า

วางโดมิโน

กำหนดตารางขนาด $2 \times n$ มาให้ เราจะสามารถวาง โดมิโน ขนาด 1×2 หรือ 2×1 ได้กี่วิธี ($n < 10^6$)

สมมติว่า $n = 3$ เราก็เลือกวางได้ 3 วิธีคือ $=|$, $|=$, $|||$
โดยที่ $|$ คือโดมิโน 2×1
และ $=$ คือโดมิโน 1×2 จำนวน 2 ตัว 55+

มาที่วิธีปกติกันก่อนเราก็ต้องเลือกกว่าที่ตำแหน่งปัจจุบันเราจะวาง 2×1 หรือว่า 1×2 2 ตัวดีไปเรื่อยๆ ถ้าขนาดครบ n แล้วก็เพิ่มค่าคำตอบ แบบนี้

```
int search( int now , int n ){
    if( now == n ) return 1;
    if( now > n ) return 0;
    return search( now + 1, n ) + search( now + 2 , n );
}
main(){
    ans = search( 0 , n );
}
```

จบแล้วคับ ทำงานได้ใน $O(2^n)$ ได้มั้ง อนาคตมาก

รายละเอียดของฟังก์ชันนี้

แต่ !! จากโค้ดข้างบนนี้เราจะสังเกตเห็นได้ว่ามันจะเรียก `search(i , n)` โคตรจะหลายครั้งๆ ทั้งๆที่การเรียก `search(i , n)` แต่ครั้งมันให้คำตอบเท่าเดิม == ลองดูโค้ดแบบที่สองนะครับ

```
int keep[ MAX_N ];
int search( int now , int n ){
    if( keep[now] != -1 ) return keep[now];
    if( now == n ) keep[now] = 1;
    if( now > n ) keep[now] = 0;
    keep[now] = search( now + 1, n ) + search( now + 2 , n );
    return keep[now];
}
main(){
    for( int c = 0 ; c < MAX_N ; c ++ ) keep[c] = -1;
    ans = search( 0 , n );
}
```

โค้ดข้างบนนี้ก็จะเก็บค่า `search(i , n)` สำหรับแต่ละค่า `i` ไว้ทำให้ถ้าเข้าไปซ้ำก็เรียกตอบได้ทันที ซึ่งหากพิจารณาดีๆแล้วโค้ดนี้จะทำงานได้ใน $O(n)$ เลยทีเดียว > < เริ่มเห็นประโยชน์ของ dynamic programming กันแล้วใช่มั้ยคับบบ จาก $2^n \rightarrow n$ เลย

ถ้าลองสังเกตโค้ดข้างบนดีๆ (อีกครั้ง) ก็จะพบนะคับว่าโจทย์ข้อนี้ คือ การหาค่าของ `search(n)` โดย `search(0) = 1`, `search(1) = 1`, `search(i) = search(i - 1) + search(i - 2)`;

เพราะตารางขนาด $2 \times n$ จะมาจากการเอาขนาด $2 \times (n-1)$ มาเติมแนวตั้ง หรือเอาขนาด $2 \times (n-1)$ เติมแนวนอน 2 อัน ดังนั้นจะสามารถเขียนโปรแกรมแบบง่ายกว่าเดิมได้เป็น

```
int ans[MAXN_N];  
main(){  
    ans[0] = ans[1] = 1;  
    for( int c = 2 ; c < MAX_N ; c ++ ) ans[c] = ans[c-1] + ans[c-2];  
}
```

หลังจากรันข้างบนเสร็จเราสามารถตอบคำถามของทุกกระเป๋องขนาด $2 \times n$ ได้จากค่า `ans[n]` เลยคับบ